

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

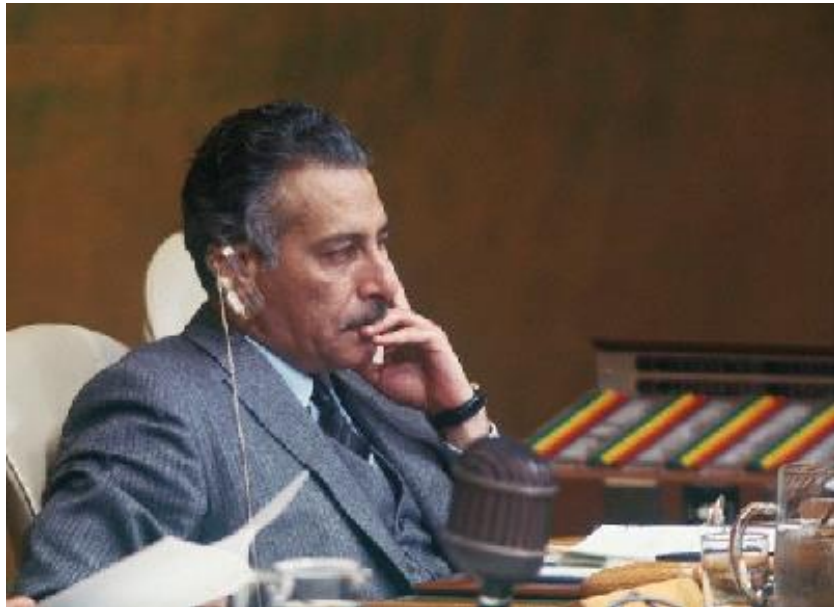

۲۰۲۴/۱۰/۱۸

پوهندوی آصف بهاند

د استاد عبدالرحمن پژواک د کتاب (زوی د افغانستان) د مخکتنې په مناسبت:

د عبدالرحمن پژواک شلم تلین او یوه تعزیتی غونډه

زما شعر کي به نوی ژوندون نه وي
خو په خپله ابدې نوی مضمون يم
هوښياران مي لیونی بولي پژواکه
د مستانو خم خانه کي افلاطون يم

دا مقاله د ۲۰۱۵ ام کال د جون په څلورمه نېټه، د استاد عبدالرحمن پژواک د شلم تلین د درناوي په پاره لیکل شوي او خپره شوې؛ اوس یوځل بیا د استاد پژواک د یو کتاب (زوی د افغانستان) د مخکتنې د پروگرام په پار بیاځلي خپرېږي.

آصف بهاند

دا دی د پژواک ویر شل کلن شو. د «کلمه داره روپی» خاوند شاعر، نامتو دیپلومات، زړور ژورنالست او متعهد لیکوال استاد عبدالرحمن پژواک د ۱۹۹۵ کال د جون پر اتمه د ۸۶ کلونو په عمر په پېښور کي وفات شو.

د پاڼو شمیره: له 1 تر 4

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلیکنې د لیکنیزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده، هیله من یو خپله لیکنه له رالیږلو مخکې په خیر و لولئ

ما ته د ماسکو د سختو ورځو هغه ورځ بڼه په یاد ده چې یو ځل لطیف لالا (ډوکتور لطیف بهاند) او بیا گران دوست زرین انځور احوال راکړ:

«په پېښور کې استاد عبدالرحمن پژواک وفات شوی دی، غواړو چې د افغانستان د فرهنگ ټولني له خوا د استاد له پاره یوه تعزیتی غونډه جوړه کړو او...»
استاد عبدالرحمن پژواک د افغانستان د ادبي، ژورنالستي، سیاسي او ملي شخصیتونو په سرلارو کې شمیرل کېږي. پژواک په ۱۹۱۹ م کال زیږیدلی. د حبیبی لیسې له پای ته رسولو وروسته، د کابل طب پوهنځي ته شامل شو، خو له دوو کلو وروسته یې هغه نیمگري پرېښود او ادبي هڅې یې پیل کړې؛ خو وروسته یې د سکاټلند د ادنبرگ په پوهنتون کې د نړیوالو اړیکو او عملي ژورنالیزم په څانگه کې خپلې لوړې زده کړې ترسره کړې. د ده ژوند کیدای شي پر دغو څلورو برخو وویشل شي:

۱ - زده کړې،

۲ - په افغانستان کې ماموریت،

۳ - په بهراو ملگرو ملتونو کې ماموریت،

۴ - تقاعد او د مهاجرت دوره.

په افغانستان کې له ځینو بریالیو ماموریتونو وروسته، په بهر کې د کلتوري آتشي په توگه وټاکل شو، بیا په ملگرو ملتونو کې د افغانستان د سفیر او دایمي استازي په صفت دنده ور وسپارل شوه، په ۱۹۶۷ م کال د ملگرو ملتونو د عمومي اسامبلې ریاست ته انتخاب شو، وروسته له دې په بن او لندن کې د افغانستان د سفیر په توگه وگمارل شو.

کله چې استاد پژواک د ۱۳۷۴ هجري شمسي کال د جوزا پر اتلسمه (۱۹۹۵ د جون اتمه) نیټه په پېښور کې وفات شو، په همدې وخت کې ماسکو میشتو افغان فرهنگیانو «دافغانستان د فرهنگ ټولنه» په نامه د روسیې په ماسکو کې یوه فرهنگي ټولنه درلوده چې په ۱۹۹۴ کال کې د گڼ شمیر افغان فرهنگیانو د هڅو په پای کې تاسیس شوې وه. دې ټولني وپتيله چې د استاد پژواک له پاره یوه تعزیتی غونډه جوړه کړي. د دې ټولني د رهبري مشرتابه په یوه بېړني غونډه کې وپتيل شوه چې دا تعزیتی غونډه د استاد پژواک شخصیت ته د بڼه درناوي په خاطر باید د یوه علمي سیمینار بڼه ولري. د مقالو لیکل او د پژواک په باب لومړنیو موادو او د استاد د شعرونو او آثارو د تر لاسه کولو له پاره وخت ته اړتیا وه، نو هماغه و د ۱۹۹۵ کال د جون شپږویشتمه نېټه ورته وټاکل شوه او غونډه په همدې ورځ جوړه شوه.

په دې تعزیتی غونډه کې گڼ شمېر افغان فرهنگیانو او بهرنیو ختیځ پیژندونکو گډون کړی و. گډون والو د پژواک د څوارخیز شخصیت، آثارو او افکارو په باب مقالې، شعرونه او خاطرات بیان کړل. غونډه د قرآن کریم د څو آیتونو په تلاوت پرانستل شوه. د غونډې مشري بناغلي زرین انځور کوله. د پژواک غونډه د استاد پژواک په دې شعر پرانستل شوه:

د لیلا نه په یو ټکي ډیر ممنون یم

چې په ډاگه راته وایي چې مجنون یم

د وصال خوبونه نه وینم تل وینم یم

که د چا یم منت باره، د بیلتون یم

سکندر د زماني یم بی هنداري
چي خاوند د خپل گريوان او خپل ځنگون یم
دغه سا چي زما ويني زمانه ده
ژوندی بل دی، زه یې سیوری د ژوندون یم
مرگ منزل دی د سپیڅلي ژوندون لاره
لالهاند ځکه په لاره د ژوندون یم
زما شعر کي به نوی ژوندون نه وي
خو په خپله ابدی نوی مضمون یم
هوښیاران می لیونی بولي پڙواکه
د مستانو ځم خانه کي افلاطون یم

د غونډې په لړ کي دغو کورنیو او بهرنیو لیکوالو او شخصیتونو د استاد پڙواک د شخصیت پر بیلابیلو اړخونو خپلي مقالې او شعرونه واورول:

– مشهور ختیځ پیژندونکي، افغانستان پیژندونکي او مورخ پروفیسور گنکوفسکي،

– د راډیو افغانستان پخوانی رییس او تکړه ویاند نبي کوشا،

– افغانستان پیژندونکي او پښتو پیژندونکي میرمن گراسیموا،

– د کابل پوهنتون پخوانی استاد دوکتور لطیف بهاند،

– کیسه لیکوال او نقد لیکونکی زرین انځور،

– استاد امان اشکریز،

– په کابل کي د ژوندون مجلې پخوانی مسول مدیر گل افضل ټکور.

د پڙواک مرگ د افغانستان د فرهنگ خزان و هلي بن باندې یو بل کلک گزار و چي یو ځل بیا یې غمجن فرهنگیان او پر وطن مین افغانان د ویر پر تخر کینول.

گران دوست او پیاوړي قلموال، زرین انځور د افغانستان د فرهنگ ټولني د نشراتي ارگان (پردیس) په پنځلسمه پرله پسې گڼه کي د استاد پڙواک د مړینې په ویر کي داسې لیکلي دي:

«د استاد پڙواک د مرگ د غږ په اوریدوسره، د نړۍ په گوټ - گوټ کي خواره واره افغانان یوازي له دې امله غمگین نه شول چي یو لوی دیپلومات، شاعر او مبارز مړ شو، بلکي زیاتره تأسف له دې امله هم و چي د وطن د تاریخ په داسې حساسو جوړونکو شېبو کي، د داسې خبیرو او ملي شخصیتونو مرگ لا زیات غمجنونکی او ژړونکی دی...»

د استاد پڙواک د شخصیت وړانگي تر هرڅه لومړی، د افغانستان د ژورنالیزم او مطبوعاتو په پانډو کي راوخلیدې. دی له هغو کسانو څخه و چي د وطن د مطبوعاتو په تاریخ کي یې نوې انگازې او ولولې را پیدا کړې. د همدغسې څو تنو په هلوځلو زمونږ ژورنالیسټیک او مطبوعاتي بهیر، که په نړیواله کچه نه وي، د سیمې د مطبوعاتي لړۍ سیالی ته برابر شو...»

د استاد پژواک د شخصیت دویم اړخ، سیاست او دیپلوماسی ده. دی د وطن د آزادي غوښتونکو ملي شخصیتونو په کتار کې څرگند مقام لري...

استاد عبدالرحمن پژواک د افغانستان د ادبیاتو په تاریخ کې د ستاینې وړځای لري...»

پژواک له خلکو او وطن سره بې پایه او بېسارې مینه درلوده، دا مینه د ده په دوو وروستیو آثارو (حدیث خون، میهن من) کې ښه ځلیدلې ده. د پژواک دا دوه کتابونه د ده د وروستیو شعري بیلگو او فکري بهیر ښه څرگندويي کوي.

زه (آصف بهاند) له پژواک سره لومړی استاد بینوا د «اوسني لیکوال» له کرکې نه آشنا کړم، بیا مې د پژواک هنر او له وطن سره مینه په «کلیمه داره روپۍ» کې وپېژندله. د مهاجرت په چاپیریال کې به چې کله - کله په ادبي بندارونو کې دوستانو د پژواک سره د لیدنو خاطرات بیانول، ما ته به رخه را تله او زړه کې به مې ویل چې کاشکې خدای پر ما هم د دې څو اړخیز شخصیت لیدل لورولي وای خو...»

گران دوست زرین انځور په پېښور کې ډیر ځلې ور سره لیدلي و. د ده له خولې مې اوریدلي او په مقالو کې مې یې لوستي چې ویل به یې:

«... په پېښور کې به چې کله د افغانستان د کلتوري ټولني له یارانو سره د پژواک لیدلو ته تللو، نو مور ته به یې د خپلو آثارو نمونې اورولي او په «سپیدی» او «خپلواکي» کې به یې د نشر له پاره را کولې. د ده وروستی شعري نمونې د یو ژور درد او ویر لرونکې دي، د یو ستر وطني ویر او درد څرگندوی دي. رځی دغه یوه کوچنی نمونه یې ولولئ:

چې په زړه مې د ژوندون نوی بار شي
لکه گل تر او تازه د زړه پرهار شي

په یو دم د خاطراتو له نسیمه
ځان مې سور او بیا مې سور لکه انګار شي

کله کله داسې وخت پر سرې راشي
چې جام مات کړي او بیسده د خمار شي

هغه زړه چې بې نیازه مستي غواړي
خدای دې نه کا چې ساقی ته امید وار شي

د امید ډیوه چې مړه شي هیله مه کړه
چې بل بیا په سترگو اور د انتظار شي

داسې توره تروزمۍ ده په دې بن کې
چې د شپې مرغه په ورځ کې په کوکار شي

دا وطن د کومې پیغلې خور اوربل دی
چې باد نه وي لا وهلی تار و مار شي

گنهار یم خو گناه مې آزادي ده
څوک به دې خورې گناه نه توبه کار شي